

BARBARA CARTLAND

ÖNNETÄHT

Originaali tiitel:
Barbara Cartland
A Lucky Star
2011

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

Selle raamatu tegelased ja sündmused on läbinisti väljamõeldis ja neil puudub igasugune seos tegelike inimeste ja sündmustega.

Tõlkinud Iiri Sirk
Toimetanud Anneli Sihvart
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Reet Helm

Copyright © 2011 by Cartland Promotions

All rights reserved.

© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus
ERSEN, 2020.

D03375220

ISBN 978-9949-82-562-2

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

„Ma usun pigem saatusesse kui õnne, ehkki väga paljud naised on mulle aastate jooksul öelnud: „Õnn on mulle selja pööranud“ või „Saatus on olnud minu vastu julm“. Olen alati vastanud: „Me kõik saame paljugi teha, et muuta saatus enda vastu heatahtlikuks – tuleb lihtsalt enda ja oma elu suhtes olla positiivne ja otsusekindel ning võite avastada, et nii palju sellest, mida olete soovinud, leiab salapärasel moel ootamatult võimaluse teie juurde tulla.““

Barbara Cartland

Eellugu

1878

„Mida te siin teete? Te põle seie majja teretunud!“

Alistair McGregor piidles oma tare ukse vahelt uhkelt riides noort meest, kes tema läve ees seisis.

Lord Hayworth, tohutu suurte valduste pärija Lõuna-Inglismaal, kuulis tarest laastavast valust vaevatud naisterahva oigeid.

„Palun, härra McGregor... ma nägin tund aega tagasi ämmaemandat tulemas. Maureen on nurgavoodis, jah?“

„Toda küll, ja üks vilets olukord tuu om kah. Ise vallaline ja tollest väetist, kes säält sünnib, saab üits...“

„Palun, ärge seda sõna lausuge,“ hüüatas lord Hayworth ja tõstis kohkunult käe. „Ma tean väga hästi, mida ma olen teinud, ja sellepärast ma täna õhtul siin olen, et näha, kas ma saan kuidagi aidata.“

„Nooh, te saate oma naisest lahutada ja abielluda meite Maureeniga!“ kähvas Alistair, mustad silmad puhmaskulmude all raevukalt põlemas. „Ja kui teie pole tulnud seie talle ütleva, et teete temast ausa naise, siis põle te sugugi teretulnud.“

Alistair McGregor oli ust sulgemas, aga lord Hayworth pistis jala ukse vahele, et seda takistada.

„Palun, ma anun teid! Uskuge, ma hoolin Maureenist väga, aga lahutus on täiesti mõeldamatu. Isa jätkaks mu pärandusest ilma ja siis oleksime kõik palju halvemal olukorras.“

„Kuda tuu võimalik oless?“ muigas Alistair põlglikult ja üritas ust kinni suruda.

„Ma tahan aidata. Lubage mind sisse.“

Lord Hayworth tõstis üles väikse nahkpauna.

„Ma tõin selle...“ pakkus ta, kõlistades vihase mehe nina ees münte.

Viimane jõllitas lord Hayworthi ähvardavalt terve minuti, enne kui ohkas ja talle ukse avas.

„Olgu siis, aga kui mu tütar ütles, et ei taha teid näha, siis teie lahkesti lahkute... aga kõiksepealt võtan ma tolle!“

Alistair napsas lord Hayworthi elegantses kinnastatud käes kõlkuva pauna ja toppis selle oma kuupepõue enne, kui lord meelt võinuks muuta.

Lord Hayworth ei olnud rumal... ta teadis täpselt, kui lootusetult vaene McGregorite pere pärast selle-

aastast ikaldunud saaki oli, ja teadis, et neile äsja antud rahast jätkub enam kui küll, tagamaks täis kõhtu pikadel talvekuudel.

Lord Hayworth astus tarre.

See oli väike, aga hubane. Seal oli ainult üks suurem tuba, kus pliidi all põles hele tuli. Pliidil kees suures pajas vesi.

Ämmaemandast polnud jälgegi, aga ühe suletud ukse tagant kostvad kohutavad oiged lasksid arvata, et seal on tuba, kus Maureen praegu sünnitab.

Emand McGregor toimetas pliidi juures, heites lord Hayworthile kurje pilke. Tema pani tütre kimbatuse kindlalt mehe süüks.

Verdtarretav ulg pani kõik võpatama.

„Pean ta manu minema.“ Emand McGregor pühkis käed põlle sisse ja kiirustas suletud ukse poole.

„Õelge talle, palun, et ma olen siin,“ palus lord Hayworth, kes ebamugavust tundes tule läheduses seis.

Emand McGregor kõverdas põlglikult suud ja vajutas uksekrampi.

Lord Hayworth nägi voodiotsa juures kummargil olevat ämmaemandat ja sekundi murdosa vältel piinavat pilti mustast lokikuhilast valge padja taustal.

„Maureen!“ hüüdis ta. „Ma olen siin.“

„Olge aga hääga vakka, kui ei taha, et teitele ust näitan!“ sisistas Alistair ähvardavalt.

Talle ei pakutud istet ega keelekastet. Selle asemel jälgis Alistair teraval pilgul iga tema liigutust.

Tunni aja möödudes ilmus ämmaemand toast, et võtta pada keeva veega.

„Kas latsekese on juba märki?“ küsis Alistair temalt.

„Ei midagist. On raskusi...“

„Sa ütled, et mu tüdruk võib ää surra?“

Ämmaemand vastas kindlalt, kuid emotsioonideta.

„On vast parem, kui oled valmis kõikse hullemaks,“ lausus ta ja võttis pliidilt paja. „Aga Maureen on tugev tüdruk... ta võib tuust veel välla tulla. Kas sa nüüd teed mulle tolle ukse lahti?“

Alistair avas ukse, heitis hirmunud pilgu tuppa ja sulges ukse ämmaemanda järel.

Ta pöördus kannal ja astus lord Hayworthi juurde.

„Ku mu tütre või pisikesega midagist juhtub, süüdistan selles sind. On selge?“

Lord Hayworth noogutas.

Ta astus eemale akna alla.

Õues ulgus tuul.

Eemal nägi ta laternat. Silmi kissitades üritas ta aru saada, kes või mis see on.

„Olete nüüd omaga rahul, mes?“ pahvatas Alistair ja hakkas toas edasi-tagasi kõndima. „Kena naisuke lõunas, aga ei, tollest ei piisa! Tuu oli üks õnnetu tuul, mis teid seie Dunsborough'sse puhus – jumal ise teab,

mispärast teie mind ja minu suguselsti kummitama tulite!“

„Mind saadeti isa valdusi üle vaatama,“ vastas lord Hayworth aknast välja vaadates.

Ta oli loobunud katsest aru saada, kes eemalt läheneb – õues oli liiga pime.

„Ma ei võinud ju ette näha, kuidas sündmused arenevad.“

„Nojaa, aga te ei pigistanud meite nägusa Maureeni puhul silma kinni, mes? Ma arvasin, et nood päivad om ammugist möödas, kus isand võis tagajärgede eest vastutamata saada iga neitsi, kes tema pilku püidis. Näid ma näen, et ma eksisin!“

Ta heitis veel ühe salvava pilgu lord Hayworthi suunas, kes tundis praeguseks juba suurt piinlikkust.

Mees rääkis tõtt – ta polnud McGregori ilusat tütart võrgutades eriti mõelnud. Tema jaoks oli tüdruk meeldiv meelelahutus selles muidu jumalast hüljatud paigas.

Maureen oma voogava musta juuksepahmaka, heleroheliste silmade ja varma naeratusega oli teda võlunud kohe esimesel päeval, kui ta nägi teda nõlvakut mööda kitse tallu ajamas.

Kui kütkestavaks oli ta neidist pidanud.

Ja ainult mõni kuu hiljem, pärast lõbustavat kassihiire mängu, andus neiu talle kanarbikuvaibal, meest oma pehmele rinnale tõmmates ja ekstaasis ohtes.

Lord Hayworthi pea vajus longu, kui talle meenusid sõnad, mida ta polnud tõsiselt mõelnud, kuid mis pudenesid nii varmalt üle huulte.

Ta oli öelnud, et ei armasta oma naist ja on igatse-
nud temast pääseda.

Ta lubas neiule abielu ja siis, kui viimane oli täitnud oma osa kokkuleppes, polnud tema seda teinud.

Suletud ukse tagant kostis jube karje ja sellele järg-
nes vastsündinu vääksumine.

Ta ootas ukse avanemist.

Viimaks ilmus nähtavale kurnatud emand McGregor.

„Kena tüdrukuke,“ ütles ta väsinult, „ja Maureen paraneb. Ta oli päris mineku pääl, aga tolles piigas on jõudu.“

„Tänu jumalale!“ hüüatas Alistair ja tõstis silmad taeva poole. „Ja nüüd on minul ja sinul mõned tõsised asjad läbi arutada. Egas sa ometigi arvanud, et saad meid kõiki ühe raske rahapungaga ära osta!“

„Ma olen juba öelnud – see on võimatu. Ma ei saa teie tütreaga abielluda.“

„Aga mina ütlen, et saad, kui see ka tähendab, et pean sind püssi ähvardusel selleks sundima!“

Selle sõnadevoo katkestas nõudlik koputus uksele. Kui keegi ei avanud, muutus koputamine veel tugeva-
maks ja valjemaks.

„Kas te avama ei lähe?“ küsis lord Hayworth, katkes-
tuse eest tänulik.